

mgr Sylwia Zaborska

ORCID: 0000-0002-9811-9995

sylwia.zaborska@mail.umcs.pl

Katedra Prawa Informatycznego i Zawodów Prawniczych

Wydział Prawa i Administracji

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

radca prawny

Numery ksiąg wieczystych jako dane osobowe – glosa aprobowująca do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 stycznia 2025 r., III OSK 6508/21

Słowa kluczowe: dane osobowe; numery ksiąg wieczystych; ochrona danych osobowych; relatywizacja pojęcia danych osobowych; RODO; prawo Unii Europejskiej

W glosowanym orzeczeniu Naczelny Sąd Administracyjny odniósł się do problematyki uznawania numerów ksiąg wieczystych za dane osobowe oraz zakończył trwający 5 lat spór pomiędzy Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych a Głównym Geodetą Kraju. Sąd podniósł, że pomimo faktu, iż numer księgi wieczystej zawiera wyłącznie zbitkę cyfr oraz liter, to w przypadku dysponowania nim każdy zainteresowany może w łatwy sposób ustalić imię, nazwisko, numeru PESEL, a w pewnym zakresie również sytuację majątkową konkretnej osoby fizycznej ujawnionej jako właściciel nieruchomości. Przedmiotowe orzeczenie ma zatem niebagatelne znaczenie z perspektywy praktycznej, przede wszystkim dla konieczności dysponowania odpowiednią podstawą prawną przetwarzania danych osobowych w postaci numerów ksiąg wieczystych przez administratora danych. Dodatkowo stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego może wywoływać także pośredni wpływ na przyznawanie innym informacjom statusu danych osobowych.

Wprowadzenie

W dobie powszechnej cyfryzacji i łatwego dostępu do informacji zagadnienie ochrony danych osobowych nabiera szczególnego znaczenia. Pomimo prawie 7-letniego okresu obowiązywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dy-

rektywy 95/46/WE¹ w praktyce wciąż pojawiają się wątpliwości, czy określone informacje stanowią dane osobowe i podlegają w związku z tym szczególnej ochronie.

Jednym z kontrowersyjnych przykładów w tym zakresie było ustalenie statusu numeru księgi wieczystej w kontekście przepisów RODO. Pomiędzy Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych a Głównym Geodetą Kra-

¹ Dz.U.UE 2016, L 119 (dalej: RODO).

ju nieprzerwanie od 2020 r. trwa spór, czy taki numer sam w sobie może zostać uznany za podlegające ochronie prawnej dane osobowe. Kwestia prawidłowego zaklasyfikowania numerów ksiąg wieczystych ma istotne znaczenie, ponieważ uznanie ich za dane osobowe wiąże się z koniecznością każdorazowego wskazywania podstawy prawnej ich przetwarzania – zgodnej z art. 6 RODO. Z aprobatą więc należy przyjąć formowanie się jednolitej linii orzeczniczej sądów administracyjnych, na tle której wyłania się argumentacja potwierdzająca, że numery ksiąg wieczystych – pomimo tego, że w praktyce tworzą zbitkę cyfr, liter i znaków – z perspektywy prawnej stanowią dane osobowe. Taką narrację przedstawiono w głosowanym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego², który wydaje się stanowić początek nowego spojrzenia w kontekście możliwości pośredniego identyfikowania osób fizycznych.

Celem badawczym niniejszej glosy jest przeprowadzenie pogłębionej i szczegółowej analizy normatywnej pojęcia „dane osobowe” w kontekście prawidłowości zakwalifikowania do tego pojęcia także numerów ksiąg wieczystych. W ramach opracowania podjęto próbę odpowiedzi na pytanie, czy i w jakich okolicznościach numer księgi wieczystej może stanowić informację pozwalającą, pośrednio bądź bezpośrednio, na identyfikację osoby fizycznej.

Główna hipoteza badawcza zakłada, że numer księgi wieczystej w zależności od kontekstu i dostępności dodatkowych informacji oraz środków może mieć charakter danych osobowych, ponieważ umożliwia ustalenie tożsamości właściciela nieruchomości, w szczególności w przypadku osób fizycznych. Analiza prowadzona jest z wykorzystaniem metody dogmatyczno-prawnej polegającej na interpretacji przepisów prawa krajowego i unijnego w świetle wykładni doktrynalnej oraz orzecnictwa polskich sądów administracyjnych i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

I. Przedstawienie stanu faktycznego sprawy

W decyzji z dnia 24 sierpnia 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych³ stwierdził naruszenie przez Głównego Geodetę Kraju przepisów art. 5 ust. 1 lit. a RODO (zasada zgodności z prawem przetwarzania danych osobowych) oraz art. 6 ust. 1 RODO polegające na udostępnianiu za pośrednictwem portalu GEOPORTAL2 danych osobowych – w postaci numerów ksiąg wieczystych pozyskanych z ewidencji gruntów i budynków – bez jakiegokolwiek podstawy prawnej⁴.

W przedmiotowej decyzji Prezes UODO nakazał dostosowanie operacji przetwarzania danych osobowych do przepisów RODO w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, poprzez zaprzestanie udostępniania na portalu GEOPORTAL2 numerów ksiąg wieczystych. Ponadto nałożył na Głównego Geodetę Kraju administracyjną karę pieniężną w wysokości 100 000 zł. Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się Główny Geodeta Kraju, który zakwestionował przyjęcie przez Prezesa UODO, że dane pochodzące z ewidencji gruntów i budynków – w szczególności numery ksiąg wieczystych – stanowią dane osobowe w rozumieniu przepisów RODO. W jego ocenie Prezes UODO nie był uprawniony do podejmowania władczych działań dotyczących przetwarzania tych danych.

Spór między organami koncentrował się zatem na kwalifikacji numerów ksiąg wieczystych jako danych osobowych. Prezes UODO uzasadniał swoje stanowisko tym, że księgi wieczyste zawierają w sobie dane osobowe osób fizycznych, takie jak: imię i nazwisko, imiona rodziców, numer PESEL oraz adres nieruchomości. Zdaniem organu udostępnianie numerów ksiąg wieczystych na portalu GEOPORTAL2 umożliwiało identyfikację osób fizycznych, których dane zawarte są w księgach wieczystych. Posiadanie numeru księgi wieczystej pozwala bowiem

² Wyrok NSA z dnia 28 stycznia 2025 r., III OSK 6508/21, LEX 3835693.

³ Organ państwowy zajmujący się ochroną danych osobowych (dalej: Prezes UODO).

⁴ Decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z dnia 24 sierpnia 2020 r., DKN.5112.13.2020, <https://uodo.gov.pl/decyzje/DKN.5112.13.2020> (24.04.2025).

w prosty sposób uzyskać dostęp do tych informacji, co prowadzi do pośredniej identyfikacji właściciela nieruchomości.

Główny Geodeta Kraju zaskarżył w całości decyzję Prezesa UODO do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Sąd I instancji oddalił skargę, wskazując, że zgodnie z art. 4 ust. 1 RODO dane ujawniane w księdze wieczystej – takie jak imię i nazwisko, imiona rodziców, numer PESEL czy adres nieruchomości – mają charakter danych osobowych. Sąd uznał, że publiczne udostępnienie numeru księgi wieczystej umożliwia identyfikację osoby fizycznej. Dostęp do danych ujawnionych w księdze wieczystej wymaga jedynie znajomości numeru księgi i posłużenia się ogólnodostępnym systemem teleinformatycznym, bez konieczności posiadania szczególnych uprawnień⁵. W ocenie sądu numer księgi wieczystej stanowi więc informację umożliwiającą pośrednią identyfikację osoby fizycznej, a tym samym spełnia definicję danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 1 RODO⁶.

Na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Główny Geodeta Kraju wniósł skargę kasacyjną, zaskarżając powyższe orzeczenie w całości. Postawił zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, Naczelny Sąd Administracyjny jednak nie uwzględnił żadnego z zarzutów i podzielił stanowisko sądu I instancji. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni art. 4 ust. 1 RODO, trafnie kwalifikując numer księgi wieczystej jako dane osobowe.

W uzasadnieniu wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wskazał: „Numer księgi wieczystej należy uznać za dane osobowe. Sam numer stanowi wprawdzie zbitkę cyfr, liter i znaków, jednakże jego znajomość – w połączeniu z informacją geodezyjno-kartograficzną – pozwala na łatwe ustalenie imienia, nazwiska, numeru PESEL, a w pewnym zakresie również sytu-

acji majątkowej konkretnej osoby fizycznej, ujawnionej jako właściciel nieruchomości, której dane zostały zamieszczone na portalu GEOPORTAL2”⁷.

2. Dane osobowe – wyjaśnienie pojęcia

Definicji danych osobowych nie odnajdziemy w aktualnie obowiązującej ustawie o ochronie danych osobowych z 2018 r.⁸ W przeciwieństwie do niej, wcześniejsza ustawa o ochronie danych osobowych z 1997 r. określała dane osobowe jako „wszelkie informacje odnoszące się do osoby fizycznej, którą można zidentyfikować lub która została już zidentyfikowana”⁹. Aktualnie definicja danych osobowych występuje na gruncie RODO – zgodnie z brzmieniem art. 4 ust. 1 „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”). W konsekwencji RODO zawiera definicję danych osobowych opartą na trzech łącznie spełnionych kryteriach kwalifikacyjnych: 1) musi chodzić o wszelkie informacje; 2) muszą one odnosić się do osoby fizycznej; 3) osoba ta musi być zidentyfikowana lub możliwa do zidentyfikowania¹⁰. Za osobę zidentyfikowaną należy uznać osobę, której tożsamość jest znana administratorowi danych. W tym kontekście administrator danych powinien dysponować realną i obiektywną możliwością powiązania określonej informacji z konkretną osobą fizyczną, bez potrzeby podejmowania dodatkowych

⁷ Wyrok NSA z dnia 28 stycznia 2025 r., OSK 6508/21, LEX 3835693.

⁸ Ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. 2019, poz. 1781).

⁹ Art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. 1997, nr 133, poz. 883).

¹⁰ Analogiczne przesłanki kwalifikujące dane osobowe występowały na gruncie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 27 kwietnia 2014 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu takich danych (Dz.U. UE L 281, s. 31). Zob. szerzej: A. Mednis, *Ochrona prawna danych osobowych a zagrożenia prywatności – rozwiązania polskie* [w:] *Ochrona danych osobowych*, red. M. Wyrzykowski, Warszawa 1999, s. 35.

⁵ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 maja 2021 r., II SA/Wa 2222/20, Legalis.

⁶ *Ibidem*.

czynności zmierzających do ustalenia jej tożsamości¹¹. Natomiast możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie takiego identyfikatora, jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej. Identyfikacja bezpośrednia najczęściej opiera się na nazwisku osoby fizycznej. Gdy jednak mamy do czynienia z popularnym imieniem i nazwiskiem, niezbędne może być wykorzystanie dodatkowych danych, ponieważ samo imię i nazwisko może nie pozwalać na jednoznaczne ustalenie tożsamości. Z kolei metoda pośrednia polega na wykorzystaniu innych informacji identyfikujących, takich jak numer dowodu osobistego przypisany konkretnej osobie lub dane dotyczące jej lokalizacji¹².

W kontekście identyfikowalności osób fizycznych powstają wątpliwości, czy za dane osobowe należy uznawać wyłącznie takie informacje, które z uwagi na swoją treść umożliwiają natychmiastowe ustalenie tożsamości osoby, czy również te dane, które co prawda nie zawierają bezpośredniego odniesienia do osoby, lecz jej identyfikacja pozostaje możliwa przy użyciu dostępnych środków¹³. Janusz Barta, Paweł Fajgielski i Ryszard Markiewicz wskazują, że istotą problemu jest rozstrzygnięcie, czy za dane osobowe należy uznawać wyłącznie takie informacje, których wykorzystanie do identyfikacji osoby fizycznej jest nieskomplikowane oraz możliwe do przeprowadzenia przez przeciętnego odbiorcę bez konieczności podejmowania nadmiernych działań, czy też wszelkie

informacje będące w posiadaniu chociażby podmiotu trzeciego¹⁴. U podstaw wskazanych wątpliwości leży zjawisko „relatywizacji pojęcia danych osobowych”¹⁵ polegające na tym, że identyczna informacja może zostać odmiennie zakwalifikowana w kontekście definicji danych osobowych w zależności od tego, kto ją przetwarza, jakimi narzędziami identyfikacyjnymi dysponuje oraz jakie inne dane znajdują się w jego zasobach¹⁶. Na tym tle wyróżnić można dwie przeciwstawne koncepcje dotyczące przesłanki identyfikowalności osób fizycznych – ujęcie obiektywne oraz ujęcie subiektywne¹⁷. Zgodnie z pierwszym z nich – mającym charakter obiektywny – wystarczające jest, aby administrator danych mógł potencjalnie powiązać posiadane informacje z danymi dostępnymi za pośrednictwem dowolnej osoby trzeciej, podmiotu trzeciego, co w efekcie umożliwiłoby ustalenie tożsamości danej osoby. Drugie podejście, określane jako subiektywne, zakłada natomiast, że sama możliwość skorzystania z pomocy podmiotu trzeciego nie przesądza jeszcze o spełnieniu przesłanki identyfikowal-

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ Zob. szerzej: D. Lubasz, A. Szurląta, *Relatywizacja pojęcia danych osobowych w świetle orzecznictwa polskich sądów administracyjnych i powszechnych* [w:] *Działania instytucji i organów Unii Europejskiej w ochronie danych osobowych. Aktualne problemy prawnej ochrony danych osobowych 2021*, red. G. Sibiga, „Monitor Prawniczy” 2021, nr 23, s. 1575–1584.

¹⁶ M. Gumularz, P. Kozik [w:] *Ochrona danych osobowych w marketingu i sprzedaży*, red. M. Gumularz, P. Kozik, Warszawa 2019, s. 15.

¹⁷ M.R. Kolasiński, *Kwalifikacja prawna plików cookie jako danych osobowych oraz podstawy prawne ich przetwarzania*, „Prawo Mediów Elektronicznych” 2024, nr 1, s. 55. Te dwie przeciwstawne koncepcje prawne dotyczące identyfikowalności pojawiły się i rozwinęły w doktrynie niemieckiej. Zob. szerzej: J. Nink, J. Pohle, *Die Bestimmbarkeit des Personenbezugs. Von der IP-Adresse zum Anwendungsbereich der Datenschutzgesetze*, „Multimedia und Recht” 2015 nr 9, s. 563–567; J. Heidrich, C. Wegener, *Rechtliche und technische Anforderungen an die Protokollierung von IT-Daten. Problemfall Logging*, „Multimedia und Recht” 2015, nr 8, s. 487–492; H. Leisterer, *Die neuen Pflichten zur Netz- und Informationssicherheit und die Verarbeitung personenbezogener Daten zur Gefahrenabwehr*, „Computer und Recht” 2015, nr 10, s. 665–670.

¹¹ P. Barta, M. Kawecki, P. Litwiński [w:] *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Wybrane przepisy sektorowe. Komentarz*, red. P. Litwiński, Warszawa 2021, s. 81.

¹² A. Maciaszczyk, *Pojęcie danych osobowych*, LEX/el. 2023.

¹³ J. Barta, P. Fajgielski, M. Markiewicz, *Ochrona danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 312.

ności – decydujące znaczenie ma to, czy administrator (lub inny podmiot przetwarzający dane) dysponuje środkami umożliwiającymi samodzielne zidentyfikowanie osoby na podstawie dostępnych mu informacji¹⁸.

Obiektywne ujęcie znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), w szczególności w wyroku z 19 października 2016 r. w sprawie Breyer (C-582/14), w którym uznał on, że dynamiczny adres IP może stanowić dane osobowe w odniesieniu do administratora strony internetowej, jeżeli istnieje realna możliwość, by na podstawie dodatkowych danych (np. przekazanych przez dostawcę usług internetowych) możliwe było ustalenie tożsamości użytkownika¹⁹. Trybunał podkreślił przy tym, że „dla stwierdzenia, iż dana osoba jest możliwa do zidentyfikowania, nie jest konieczne, by wszystkie informacje umożliwiające jej identyfikację znajdowały się w rękach jednej osoby” (pkt 43 uzasadnienia)²⁰. W doktrynie podnosi się, że omawiana koncepcja zaprezentowana przez TSUE nosi nazwę „zrelatywizowanej koncepcji obiektywnej”²¹. Zgodnie z przyjętym stanowiskiem przy ocenie, czy dana osoba fizyczna jest możliwa do zidentyfikowania, nie uwzględnia się wszystkich teoretycznie dostępnych środków identyfikacyjnych, lecz wyłącznie te, z których administrator danych może – w granicach racjonalnie przewidywalnych – faktycznie skorzystać. Dotyczy to zarówno zasobów i narzędzi, jakimi sam dysponuje, jak i potencjalnej współpracy z osobami trzecimi,

do których może się zwrócić w celu pozyskania dodatkowych informacji, przy czym również to odwołanie musi mieścić się w granicach rozsądnego prawdopodobieństwa.

Na gruncie RODO ustawodawca unijny do koncepcji relatywnego charakteru danych osobowych nawiązał w motywie 26, wskazując, że przy ocenie, czy osoba fizyczna jest możliwa do zidentyfikowania, należy uwzględniać „wszystkie rozsądnie prawdopodobne środki”, którymi administrator lub inna osoba może się posłużyć w celu dokonania identyfikacji, biorąc pod uwagę m.in. koszty i czas potrzebny na taki proces oraz dostępność technologii. Relatywność ta sprawia, że status danej informacji jako danych osobowych może być ustalany nie absolutnie, lecz w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego. Natomiast nie rozstrzygnięto tego, bezpośrednio w zakresie jakiej koncepcji – subiektywnej czy obiektywnej – należy dokonywać identyfikacji osób fizycznych, wobec czego zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie prezentowane są niejednolite stanowiska²².

Odnosząc się natomiast do katalogu identyfikatorów, za pomocą których można dokonać identyfikacji danej osoby, podkreślić należy, że jest on otwarty. Każdorazowo należy więc w analizowanym stanie faktycznym określić, czy mamy do czynienia z danymi osobowymi. Z uwagi na trwający stale postęp technologiczny mogą pojawiać się również nieznane dotychczas kategorie danych²³. Istotne i niezbędne dla możliwości uznania, że informacje stanowią dane osobowe, jest, aby informacje te dotyczy-

¹⁸ P. Litwiński, *Pojęcie danych osobowych w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych osobowych – glosa do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19.10.2016 r. w sprawie C-582/14 Patrick Breyer*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2017, nr 5, s. 51–52.

¹⁹ Wyrok TSUE z 19 października 2016 r. w sprawie C-582/14, Patrick Breyer przeciwko Bundesrepublik Deutschland, Legalis. Mimo że wyrok w tej sprawie zapadł na gruncie nieobowiązującej już dyrektywy 95/46/WE, wiele wskazuje na to, iż zachowuje on aktualność na gruncie przepisów RODO.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ D. Lubasz, A. Szkurlat, *Relatywizacja pojęcia...*, s. 1575.

²² Np. za koncepcją subiektywną na gruncie RODO opowiada się m.in. P. Litwiński, *Pojęcie danych...*, s. 54. Zbliżone poglądy w doktrynie niemieckiej prezentują: M. Klar, J. Kühling [w:] *DS-GVO Datenschutz – Grundverordnung. Kommentar*, red. J. Kühling, B. Buchner, München 2018, s. 143.

²³ P. Fajgielski, *Komentarz do rozporządzenia nr 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)* [w:] *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2022, s. 106.

ły osoby fizycznej²⁴. Jednocześnie muszą one pozwalać na ustalenie tożsamości konkretnej osoby fizycznej²⁵.

W celu zobrazowania warto w tym miejscu przytoczyć fragment uzasadnienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2020 r., w którym podkreślił on, że wskazany w art. 4 ust. 1 RODO katalog pojęciowy ma charakter otwarty. Co do zasady rola tego wyliczenia sprowadza się wyłącznie do wskazania pewnego modelu, w oparciu o który wszelkie informacje mogą podlegać ocenie z punktu widzenia pojęcia danych osobowych, m.in. przy uwzględnieniu czynników określających ekonomiczną tożsamość osoby fizycznej²⁶. Dodatkowo w literaturze przedmiotu odnaleźć można przykłady wskazujące, że „dane osobowe to informacje, które identyfikują osobę (m.in. imię, nazwisko, adres, numer identyfikacyjny, wizerunek), jak też informacje, które odnoszą się do jej cech lub statusu osobistego (m.in. stan cywilny, obywatelstwo, stan zdrowia, wykształcenie, karalność) lub informacje o charakterze rzeczowym (m.in. wysokość wynagrodzenia, stan posiadania, stosunki własnościowe)”²⁷.

Konkludując, podkreślenia wymaga, iż z uwagi na trwający postęp technologiczny i rozwój sztucznej inteligencji brak jest możliwości wykreowania zamkniętego katalogu danych osobowych. Oznacza to, że administrator danych lub podmiot przetwarzający każdorazowo muszą analizować, czy w konkretnym przypadku mamy do czynienia z danymi osobowymi. Pomocne może okazać się skorzystanie z bogatego w tym zakresie orzecznictwa. W orzecznictwie europejskim istotny jest w tym aspekcie wyrok TSUE z 20 grudnia 2017 r. (sprawa C-434/16, Nowak przeciwko Data Protection

Commissioner)²⁸. W wyroku tym Trybunał podkreślił, że dane osobowe to wszelkie informacje dotyczące osoby fizycznej, która została zidentyfikowana lub jest możliwa do zidentyfikowania, uwzględniając zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio metody identyfikacji. Ponadto wskazał, że ocena, czy dane stanowią dane osobowe, powinna uwzględniać kontekst oraz okoliczności sprawy, w tym dostępne środki identyfikacji. Wychodząc z powyższego założenia, TSUE uznał, że odpowiedzi udzielone przez kandydata w ramach egzaminu należy kwalifikować jako dane osobowe, stanowią one bowiem odzwierciedlenie poziomu wiedzy i umiejętności osoby egzaminowanej w określonej dziedzinie, a także – w stosownych przypadkach – jej sposobu rozumowania, zdolności wnioskowania oraz przyjętej postawy krytycznej²⁹.

3. Numery ksiąg wieczystych

Numery ksiąg wieczystych to unikalne identyfikatory przypisane do każdej księgi wieczystej prowadzonej dla danej nieruchomości. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece³⁰: „Księgi wieczyste prowadzi się w celu ustalenia stanu prawnego nieruchomości”. Natomiast sam numer księgi wieczystej składa się z trzech segmentów ujętych w formacie xxxx/xxx/x, z których:

- pierwszy człon stanowi czteroznakowy identyfikator wydziału ksiąg wieczystych właściwego miejscowo sądu rejonowego, w którym księga została założona bądź jest aktualnie prowadzona;
- drugi człon obejmuje indywidualny numer nadany zgodnie z repertorium ksiąg wieczystych prowadzonym w danym sądzie;
- trzeci człon stanowi cyfrę kontrolną, generowaną w toku zakładania księgi wieczystej

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ D. Lubasz, *Definicje kluczowych pojęć [w:] RODO dla małych i średnich przedsiębiorstw*, red. D. Lubasz, Warszawa 2018, s. 23.

²⁶ Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2020 r., II SA/Gd 558/19, Legalis.

²⁷ Wyrok NSA z dnia 15 maja 2024 r., III OSK 4312/21, Legalis.

²⁸ Wyrok TSUE z 20 grudnia 2017 r. sprawa C-434/16, Nowak przeciwko Data Protection Commissioner, Legalis.

²⁹ *Ibidem*. Zob. też: wyrok TSUE z 29 stycznia 2018 r. sprawa C-275/06, Promusicae, Legalis.

³⁰ Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. 2025, poz. 341).

w celu zapewnienia poprawności i integralności numeracji³¹.

Poszczególne elementy numeru oddzielone są znakiem ukośnika „/”. Dysponując numerem księgi wieczystej, każdy z nas jest w stanie sprawdzić informacje o danej nieruchomości, używając do tego systemu teleinformatycznego Elektroniczne Księgi Wieczyste³². Przedmiotowa platforma umożliwia m.in. przeglądanie księgi wieczystej czy złożenie wniosku o wydanie dokumentu z Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że zawężając i biorąc pod uwagę wyłączenie budowę numeru księgi wieczystej, nie sposób uznać ten numer za dane osobowe, jednak uwzględniając pośrednią metodę identyfikacji osoby, należy dojść do wniosku, iż numery ksiąg wieczystych stanowią dane osobowe. W aktualnym stanie prawnym, dysponując numerem księgi wieczystej, z łatwością, bez dodatkowej identyfikacji, bez ponoszenia dodatkowych kosztów czy nakładu czasu możemy poznać imię i nazwisko, imiona rodziców, numer PESEL właściciela nieruchomości oraz adres nieruchomości. Te informacje bez wątplenia stanowią dane osobowe. Warto przy tym zaznaczyć, że na gruncie stanu faktycznego, w którym zapadło głosowane orzeczenie, udostępniane przez Głównego Geodetę Kraju numery ksiąg wieczystych były jednocześnie odnośnikami przekierowującymi zainteresowanych użytkowników bezpośrednio na stronę Ministerstwa Sprawiedliwości, do Elektronicznych Ksiąg Wieczystych. W konsekwencji użytkownicy nie musieli nawet wpisywać numeru księgi wieczystej, by pozyskać dostęp do informacji w niej zawartych – w tym do danych osobowych właściciela danej nieruchomości. Wobec tego dostęp do danych osobowych właścicieli nieruchomości był trywialny.

Podobna sytuacja występuje także w odniesieniu do numeru telefonu osoby fizycznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w jednym z orzeczeniach wskazał: „Zidentyfikowanie osoby fizycznej nie musi polegać na określeniu jej imienia i nazwiska, a wystarczające jest oznaczenie danej osoby w sposób umożliwiający wywieranie na nią określonego wpływu. Nie chodzi zatem o możliwość odniesienia konkretnej informacji do konkretnej osoby, lecz o możliwość wskazania danej osoby, rozumianego jako faktyczne wyodrębnienie jej spośród innych osób. Osoba fizyczna jest zidentyfikowana, jeżeli możemy ją wyodrębnić z szerszego grona osób lub grupy³³. Taką możliwość daje numer telefonu osoby fizycznej, także wtedy gdy podmiot, który jest w jego posiadaniu, nie dysponuje innymi danymi identyfikującymi tę osobę lub rozsądnie prawdopodobnym do wykorzystania sposobem uzyskania takich danych”³⁴. Zaakcentowania wymaga również uzasadnienie do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 stycznia 2025 r., w którym potwierdził on występujący w literaturze przedmiotu pogląd o relatywizacji danych osobowych, a także wskazał, że dla ustalenia pośredniej możliwości identyfikacji osoby fizycznej istotne jest zatem to, czy administrator lub inna osoba (tak w motywie 26) ma możliwość treściowego skorelowania będącej w jego dyspozycji informacji z innymi posiadanymi przez siebie lub inny podmiot informacjami, tworząc w ten sposób zbiór danych identyfikujących daną osobę fizyczną. Za dane osobowe należy zatem uznać informację, która po połączeniu z innymi informacjami (informacją) pozwala zidentyfikować daną osobę fizyczną albo administratorów tej informacji, albo innemu podmiotowi, którą ją od administratora pozyskał³⁵. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 kwietnia 2001 r. wskazał, że „sam numer telefonu

³¹ § 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym (Dz.U. 2024, poz. 1583).

³² https://ekw.ms.gov.pl/eukw_ogol/menu.do (27.04.2025).

³³ Opinia 4/2007 Grupy Roboczej ds. ochrony danych powołanej na mocy art. 29 w sprawie pojęcia danych osobowych, 20.06.2007.

³⁴ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 30 grudnia 2022 r., II SA/Wa 885/22, Legalis. Zob. też: Sprawozdanie z działalności Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z 2023 r., s. 154, <https://uodo.gov.pl/pl/487/2279> (25.05.2025).

³⁵ Wyrok NSA z dnia 14 stycznia 2025 r., III OSK 6041/21, Legalis.

nie pozwala na identyfikację konkretnej osoby”, tłumacząc, że numer telefonu „może być wyłączenie podstawą dla podjęcia określonych czynności w celu identyfikacji posiadacza numeru – abonentu lub osoby, która faktycznie używa danego numeru”³⁶.

W konsekwencji dana informacja może w zależności od kontekstu oraz podmiotu, który nią dysponuje, mieć lub nie mieć charakteru danych osobowych. Przykładem dobrze ilustrującym tę relatywność statusu informacji jako danych osobowych jest numer rachunku bankowego. Dla instytucji finansowej prowadzącej rachunek, jak również dla pracodawcy dokonującego przelewu wynagrodzenia na dany numer konta informacja ta niewątpliwie stanowi dane osobowe, ponieważ umożliwia identyfikację konkretnej osoby fizycznej. W tych przypadkach istnieje bezpośredni lub pośredni związek między numerem rachunku a osobą, której ten rachunek dotyczy, co spełnia kryteria definicji danych osobowych określonej w art. 4 pkt 1 RODO. Jednak dla osoby postronnej, niemającej dostępu do dodatkowych informacji pozwalających na identyfikację właściciela rachunku, ten sam numer rachunku nie musi stanowić danych osobowych. Wynika to z braku możliwości ustalenia tożsamości osoby fizycznej w sposób pośredni lub bezpośredni przy użyciu dostępnych tej osobie środków³⁷. Taka sytuacja unaczynia kontekstualny charakter pojęcia „dane osobowe” oraz potwierdza, że ich kwalifikacja zależy nie tylko od cech samej informacji, lecz również od okoliczności, w jakich jest ona przetwarzana, oraz od zasobu wiedzy i dostępnych środków podmiotu przetwarzającego.

Relatywizacja pojęcia „dane osobowe” jest szczególnie widoczna w zakresie orzecznictwa sądowego dotyczącego tego, czy numery tablic rejestracyjnych należy uznawać za dane osobowe. Pojawiają się bowiem wątpliwości, czy unikatowy, niepowtarzalny numer tablic reje-

stracyjnych stanowi dane osobowe i pozwala na identyfikację danej osoby fizycznej będącej właścicielem samochodu. W orzecznictwie dostrzec można linię orzecniczą, zgodnie z którą numer rejestracyjny nie stanowi danych osobowych. Wynika to z faktu, że numer rejestracyjny identyfikuje wyłącznie dany pojazd, a nie konkretną osobę. Ponadto na podstawie wyłącznie posiadanych numerów tablic rejestracyjnych nie jesteśmy w stanie w prosty i szybki sposób ustalić właściciela samochodu³⁸. Odmiennego zdania jest Prezes UODO, który stoi na stanowisku, że za pomocą identyfikacji pośredniej jest możliwe ustalenie właściciela samochodu wyłącznie za pomocą numerów tablic rejestracyjnych³⁹. W krajowym orzecznictwie odnaleźć można również wyroki, które uznają numery tablic rejestracyjnych za dane osobowe. Stanowisko to uzasadniane jest głównie tym, że skoro określone kategorie podmiotów posiadają dostęp do Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, to w łatwy sposób mogą zidentyfikować jego dane osobowe⁴⁰. Być może z uwagi na argumentację przedstawioną w glosowanym orzeczeniu w niedalekiej przyszłości będziemy świadkami ujednolicenia się linii orzecniczej sądów administracyjnych w odniesieniu do numerów tablic rejestracyjnych jako danych osobowych.

Podsumowanie

Wydaje się, że analizowany wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowi znaczny wkład w kształtowanie się linii orzecniczej dotyczącej interpretacji pojęcia „dane osobowe”, wpisując się przy tym w szerszy trend re-

³⁶ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2021 r., II SA/Wa 1898/20, Legalis.

³⁷ P. Litwiński, K. Pakalski, M. Szczytko-Sołtysiak [w:] *Ochrona danych osobowych w sektorze publicznym*, red. P. Litwiński, Warszawa 2022, s. 5.

³⁸ Wyrok NSA z dnia 3 listopada 2022 r., III OSK 1522/21, LEX 3429658.

³⁹ Zob. szerzej: S. Zaborska *Dychotomia postrzegania numerów tablic rejestracyjnych na tle obowiązującej definicji danych osobowych*, „Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska” 2023, Sectio G, nr 2, s. 201–212.

⁴⁰ Zob. szerzej wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2017 r., VII SA/Wa 1069/16, Legalis; wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2014 r., II SA/Wa 30/14, Legalis; wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 kwietnia 2013 r., II SA/Wa 211/13, Legalis.

latywizacji tego pojęcia. Przedmiotowy wyrok stanowi przejaw dynamicznej interpretacji prawa ochrony danych osobowych, zgodnej z linią orzecniczą TSUE, która akcentuje potrzebę elastycznego podejścia do oceny przesłanek identyfikowalności. Ponadto kończy trwający od 5 lat spór dotyczący kwalifikowania numerów ksiąg wieczystych jako danych osobowych, potwierdzając zarazem – po raz kolejny – że zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 1 RODO za dane osobowe mogą być uznane również informacje, które nie identyfikują osoby fizycznej w sposób bezpośredni. W praktyce ustanawia ramy testu możliwości identyfikacji osoby fizycznej, który ma na celu określenie, czy przy użyciu dostępnych środków możliwe jest przypisanie danych do konkretnej osoby – akcentując przy tym konieczność uwzględnienia czasu, nakładu oraz narzędzi niezbędnych do dokonania identyfikacji pośredniej. Nieprzypadkowo w uzasadnieniu głosowanego orzeczenia podkreślono, że w rozpatrywanym stanie faktycznym identyfikacja następowała w sposób prosty, powszechnie dostępny i niewymagający uprzedniej autoryzacji. Stanowisko to koresponduje z utrwaloną linią orzecniczą, zgodnie z którą pośrednia identyfikacja osoby, której dane dotyczą, uznawana jest za niemożliwą w sytuacjach, gdy jest zakazana przez prawo bądź niewykonalna w praktyce, w szczególności z uwagi na nadmierne koszty, czasochłonność lub konieczność zaangażowania znacznych zasobów ludzkich⁴¹.

Uznanie numeru księgi wieczystej za dane osobowe powoduje konieczność dysponowania przez administratora danych podstawą prawną przetwarzania tych numerów – zgodnie z wymogami RODO. Dodatkowo skutkuje to ograniczeniem możliwości udostępniania numerów ksiąg wieczystych innym, nieuprawnionym podmiotom. W praktyce może to prowadzić do konieczności anonimizowania numerów ksiąg wieczystych, nie należy bowiem zapominać o głównej koncepcji wyrażonej w RODO, czyli

„podejściu bazującym na ryzyku” (*risk-based approach*). Zgodnie z tą koncepcją to na administratorze ciąży obowiązek dokonywania czynności w zakresie ochrony danych osobowych w oparciu o analizę ryzyka⁴².

Głosowane orzeczenie otwiera też pole do dyskusji nad koniecznością wprowadzenia dodatkowych środków ochronnych w systemie ujawniania informacji zawartych w księgach wieczystych, które z jednej strony zapewniłyby transparentność obrotu nieruchomościami, z drugiej zaś – chroniłyby prawa jednostki wynikające z prawa do prywatności i ochrony danych osobowych. Jeszcze przed obowiązywaniem RODO w doktrynie przedmiotu pojawiały się postulaty, zgodnie z którymi „numer księgi wieczystej powinien być jawny i dostępny dla każdego, przy jednoczesnym wprowadzeniu ograniczeń w dostępie do danych podmiotowych zawartych w rejestrze”⁴³. Postulat taki zasługuje na uznanie, jednak dopóki prawodawca nie ograniczy dostępności danych osobowych zawartych w księdze wieczystej, dopóty numer księgi wieczystej powinien być chroniony i udostępniany jedynie podmiotom uprawnionym⁴⁴. Dostęp do danych ujawnionych w księdze wieczystej wymaga jedynie znajomości numeru księgi i posłużenia się ogólnodostępnym systemem teleinformatycznym, bez konieczności posiadania szczególnych uprawnień. Wobec tego zasadnie w październiku 2024 r. Prezes UODO wyraził aprobatę dla propozycji Ministerstwa Sprawiedliwości zakładającej odejście od dotychczasowego modelu anonimowego i powszechnego dostępu do danych osobowych ujawnionych w księgach wieczystych na rzecz wdrożenia mechanizmu obligatoryjnej autoryzacji użytkowników systemu teleinformatycznego, umożliwiającego dostęp do elektronicznych ksiąg wieczystych⁴⁵.

⁴² M. Więkowska [w:] *RODO dla małych i średnich przedsiębiorstw*, red. D. Lubasz, Warszawa 2018, s. 65.

⁴³ A. Gryszczyńska, *Nowa Księga Wieczysta. Informatyzacja rejestru publicznego*, Warszawa 2011, s. 305.

⁴⁴ P. Fajgielski, *Komentarz do rozporządzenia...*, s. 119.

⁴⁵ Komunikat UODO z dnia 29 października 2024 r., <https://uodo.gov.pl/pl/138/3402> (24.06.2025).

⁴¹ Wyrok TSUE z 19 października 2016 r. w sprawie C-582/14, Patrick Breyer przeciwko Bundesrepublik Deutschland, Legalis.

Abstract**Land register numbers as personal data – approving commentary on the Judgment of the Supreme Administrative Court of 28 January 2025, III OSK 6508/21**

Keywords: personal data; numbers of land and mortgage registers; personal data protection; contextualization of the concept of personal data; GDPR; European Union Law

In the judgment being the subject matter of the commentary, the Supreme Administrative Court has addressed the issue of recognizing the numbers of land and mortgage registers as personal data and ended the five-year dispute between the President of the Personal Data Protection Office and the Surveyor General of Poland. The Court stated that in spite of the fact that the number of a land and mortgage register includes only a combination of digits and letters, the interested party that knows it can easily establish given name(s), surname, Personal Number (PESEL), and – to some degree – also the financial situation of a specific natural person disclosed as the owner of the real property. Therefore, the said judgment is of considerable importance in practice, mainly due to the necessity of having a relevant legal grounds for processing of personal data in the form of numbers of land and mortgage registers by the data controller. Furthermore, the position of the Supreme Administrative Court may also have an indirect influence on granting the status of personal information to other information.

Bibliografia**Literatura**

- Barta J., Fajgielski P., Markiewicz M., *Ochrona danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2015.
- Barta P., Kawecki M., Litwiński P. [w:] *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Wybrane przepisy sektorowe. Komentarz*, red. P. Litwiński, Warszawa 2021.
- Fajgielski P., *Komentarz do rozporządzenia nr 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)* [w:] *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2022.
- Gryszczyńska A., *Nowa Księga Wieczysta. Informatyzacja rejestru publicznego*, Warszawa 2011.
- Gumularz M., Kozik P. [w:] *Ochrona danych osobowych w marketingu i sprzedaży*, red. M. Gumularz, P. Kozik, Warszawa 2019.
- Heidrich J., Wegener C., *Rechtliche und technische Anforderungen an die Protokollierung von IT-Daten. Problemfall Logging*, „Multimedia und Recht” 2015, no. 8.
- Klar M., Kühling J. [w:] *DS.-GVO Datenschutz – Grundverordnung. Kommentar*, red. J. Kühling, B. Buchner, München 2018.
- Kolasiński M.R., *Kwalifikacja prawna plików cookie jako danych osobowych oraz podstawy prawne ich przetwarzania*, „Prawo Mediów Elektronicznych” 2024, nr 1.
- Leisterer H., *Die neuen Pflichten zur Netz- und Informationssicherheit und die Verarbeitung personenbezogener Daten zur Gefahrenabwehr*, „Computer und Recht” 2015, nr 10.
- Litwiński P., *Pojęcie danych osobowych w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych osobowych – glosa do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19.10.2016 r. w sprawie C-582/14 Patrik Breyer*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2017, nr 5.
- Litwiński P., Pakalski K., Szczytko-Sołtysiak M. [w:] *Ochrona danych osobowych w sektorze publicznym*, red. P. Litwiński, Warszawa 2022.
- Lubasz D., *Definicje kluczowych pojęć* [w:] *RODO dla małych i średnich przedsiębiorstw*, red. D. Lubasz, Warszawa 2018.
- Lubasz D., *RODO. Zmiany w zakresie ochrony danych osobowych*, Warszawa 2018.

Lubasz D., Szurłata A., *Relatywizacja pojęcia danych osobowych w świetle orzecznictwa polskich sądów administracyjnych i powszechnych* [w:] *Działania instytucji i organów Unii Europejskiej w ochronie danych osobowych. Aktualne problemy prawnej ochrony danych osobowych 2021*, red. G. Sibiga, „Monitor Prawniczy” 2021, nr 23.

Maciaszczyk A., *Pojęcie danych osobowych*, LEX/el. 2023.

Mednis A., *Ochrona prawna danych osobowych a zagrożenia prywatności – rozwiązania polskie* [w:] *Ochrona danych osobowych*, red. M. Wyrzykowski, Warszawa 1999.

Nink J., Pohle J., *Die Bestimmbarkeit des Personenbezugs. Von der IP-Adresse zum Anwendungsbereich der Datenschutzgesetze*, „Multimedia und Recht” 2015, nr 9.

Więckowska M. [w:] *RODO dla małych i średnich przedsiębiorstw*, red. D. Lubasz, Warszawa 2018.

Zaborska S., *Dychotomia postrzegania numerów tablic rejestracyjnych na tle obowiązującej definicji danych osobowych*, „Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska” 2023, Sectio G, nr 2.

Akty prawne

Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. 2025, poz. 341).

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. 1997, nr 133, poz. 883).

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U.UE L 2016, nr 119).

Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 27 kwietnia 2014 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu takich danych (Dz.U.UE L nr 281, s. 31).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie teleinformatycznym (Dz.U. 2024, poz. 1583).

Ustawa o ochronie danych osobowych z dnia 10 maja 2018 r. (Dz.U. 2019, poz. 1781).

Orzecznictwo

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 kwietnia 2013 r., II SA/Wa 211/13, Legalis.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2014 r., II SA/Wa 30/14, Legalis.

Wyrok TSUE z 19 października 2016 r. w sprawie C-582/14, Patrick Breyer przeciwko Bundesrepublik Deutschland, Legalis.

Wyrok WSA w Warszawie z 13 kwietnia 2017 r., VII SA/Wa 1069/16, Legalis.

Wyrok TSUE z 20 grudnia 2017 r., sprawa C-434/16, Nowak przeciwko Data Protection Commissioner, Legalis.

Wyrok TSUE z 29 stycznia 2018 r., sprawa C-275/06, Promusic, Legalis.

Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2020 r., II SA/Gd 558/19, Legalis.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2021 r., II SA/Wa 1898/20, Legalis.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 maja 2021 r., II SA/Wa 2222/20, Legalis.

Wyrok NSA z dnia 3 listopada 2022 r., OSK 1522/21, LEX nr 3429658.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 30 grudnia 2022 r., II SA/Wa 885/22, Legalis.

Wyrok NSA z dnia 15 maja 2024 r., III OSK 4312/21, Legalis.

Wyrok NSA z dnia 28 stycznia 2025 r., III OSK 6508/21, LEX 3835693.

Wyrok NSA z dnia 14 stycznia 2025 r., III OSK 6041/21, Legalis.

Inne

Decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z dnia 24 sierpnia 2020 r., DKN.5112.13.2020.

Komunikat Urzędu Ochrony Danych Osobowych z dnia 29 października 2024 r.

Opinia 4/2007 Grupy Roboczej ds. ochrony danych powołanej na mocy art. 29 w sprawie pojęcia danych osobowych, 20.06.2007.

Sprawozdanie z działalności Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z 2023 r.